

Baardvrouwen, Speeltheater Gent / Ingeborg Lievens

Het vertellen staat centraal in deze productie. Een hele uitdaging voor Ingeborg Lievens en Lies Pauwels, die wel hulp krijgen van een suggestieve geluidsband (Johan De Smet).

De twee actrices zijn wel geen geboren vertellers maar slagen er toch in om de fantasie van de toeschouwers te prikkelen. Zonder illustrerend te zijn gaan ze elk op hun manier het spel aan met de tekst, waarbij ze hun binnenpretjes niet verstoppen voor het publiek. Zeker in een niet te grote zaal als de Kopergieterij (180 tot 200 plaatsen) werkt dat ongecompliceerde spelplezier aanstekelijk.

Achter glas

Achter glas is een heel ander soort productie. Geen beroepsacteurs, maar liefst

zestien jongeren tussen negen en twintig jaar. Hun uiterlijk bevestigt de diversiteit die hun namen al deden vermoeden: Michaël, Sauad, Griet, Habiba, Guillaume, Anton, Jihani, Leen,... Dans en beweging, muziek en tekst: in *Achter glas* worden diverse disciplines nauw met elkaar verbonden.

Aan het begin van de voorstelling zien we een jongen achter een raam dat uitkijkt over de scène, die op enkele zuilen en een hoopje karton na leeg is. De jongen ademt tegen het glas en zegt hardop wat hij op het raam lijkt te schrijven. Het zijn onsamenhangende flarden. Na één of twee zinnen zegt hij telkens 'nee' en veegt ze uit. 'Ik mag niet vergeten wie ik ben,' herhaalt hij enkele keren. Onder-tussen zijn de jongeren beneden één-

twee-drie-piano aan het spelen tussen de zuilen.

Concept en regie zijn van Eva Bal. Een inspiratiebron is het artikel over het recht op een eigen naam, op een eigen identiteit, uit de *Verklaring van de Rechten van het Kind*. Twee seizoenen lang al werkt het Speeltheater met zes Europese jeugdtheaters samen rond de problematiek van de *Rechten van het Kind*. Elk gezelschap werkt aan een voorstelling met één van de artikels uit genoemde verklaring als centraal thema. In juni zullen leden van de zes gezelschappen gedurende twee weken in de Kopergieterij samenwerken aan een productie.

Een ander vertrekpunt voor *Achter glas* zijn momenten van ontredding en verwarring, 'wanneer in je hoofd alles lijkt los te schieten en je geen oorzaken of verbanden meer ziet'. Wat gaat er om in het hoofd van een jongen die van achter een raam naar het leven op straat kijkt? Hoe moet een kind wiens huis in de oorlog verwoest werd verder? Na enkele gesprekken met de jongeren die zouden meespelen schreef Heleen Verburg spaarzame, maar zeer indringende teksten. Een voorbeeld: 'En dat ik klein zal zijn. Zo klein dat denken niet meer kan. En dat ik opgeslokt zal worden door een mug'.

Deze teksten werden aangevuld met fragmenten uit brieven van kinderen uit Vucovar, waarin de oorlogswaanzin zeer tastbaar aanwezig is. 'Ik droomde mijn mama. Ik zei haar dat ze een baby geboren moest worden en mijn mama deed het. En toen de tanks kwamen was de baby dood.' 'Ik heb over god gedroomd. Er was een deur daar. Er stond een jongen voor. Ineens vloog er een kogel dwars door de deur. Toen deed God de deur open. En hij schreeuwde tegen de jongen.'

Sommige teksten worden gezongen. Meestal worden ze gewoon uitgesproken door één van de jongeren die voor die gelegenheid achter een microfoon op het hoopje karton gaat staan. Het af en aan gaan op de scène verandert er niet door. Niemand houdt halt om te luisteren. Of iemand zijn stem gebruikt of niet, men gaat verder met blindemannetje spelen, met mekaars danspases na te bootsen, met mekaar uit te dagen, mekaar te bespringen, mekaar te ontvoeren. De steeds terugkerende motieven in de muziek van Paul Carpentier onderlijnen de onontkoombaarheid van de nachtmerrie.